

MYKOLO RÖMERIO KELIAS Į PILIETIŠKUMĄ

Turimais duomenimis, taip pat ir kategorišku paties Mykolo Römerio tvirtinimu, su Lietuvoje vykusių tautinių lietuvių renesansu ryšio jis neturėjęs iki 1904 m., nors apie šį reiškinį žinojęs ir vertinęs jį palankiai¹. Paskutiniųjų metų Mykolo Römerio gyvenimas ir Lietuvos labai nuveikti dideli darbai pelnė jam visuotinį pripažinimą ir garbę. Na, o anapus takoskyros liko vaikystės ir ankstyvos jaunystės metai su jiems būdingu nepakankamai brandžiu gyvenimo reiškinį suvokimu ir tokiomis pat ateities vizijomis.

M. Römerio požiūrio į lietuvių tautinį judėjimą raida bei veiksniai, ją nulėmę, – tai delikatus, perdėm asmenišką dalyką, kurį geriausiai išryškintų pats M. Römeris, net jeigu jam nepavyktų išvengti subjektyvumo, dažnai atsirandančio gyvenimo saulėlydyje, žvelgiant į praeitį ir ją vertinant.

Savo požiūrį į Lietuvą ir lietuvius iki 1904 m. bene pirmą kartą M. Römeris viešai apibūdino viename straipsnių, 1911 m. įteiktame *Lietuvos žinių* nemokamo literatūros ir mokslo priedo *Aušrinė* redakcijai².

Straipsnyje M. Römeris, be kita ko, rašė:

Kaip ir dauguma mano draugų, niekad nebuvo giliau mąstęs apie savo asmeninius santykius su Lietuva, žinojau, kad lietuviškas tautinis judėjimas besiplečiąs, principu jam prijausdavau, nes suvokdavau, jog tai esanti liaudies, demokratiškoji srovė. Bet prijausdavau grynai pasyviai, lygiai taip, kaip galėčiau prijausti, savo principais pasiremiant, kiekvienam kitam tokiam judėjimui, pavyzdžiui, svetimų man estų, slovėnų. Tasai pajautimas nė kiek nepaskatino manęs veikliai dalyvauti tautiškam lietuvių judėjime. Nors buvau kilęs iš Lietuvos (etnografiškos), bet, gimęs ir augęs lenkiškoj šeimoj, jaučiausi susirišęs kultūros srityj su lenkų tauta ir jos gyvenimo bėgiu gyvenau. Lenkų tautos gyvenimo apraiškos nusverdavo mano veiklias simpatijas, jomis pasiremdamas, audžiau savo ateities sumanymus.³

Šį straipsnį M. Römeris buvo parašęs lenkiškai, o į lietuvių kalbą jį išvertė pašalinis asmuo (atrodo, S. Šilingas), todėl publikacijoje galimi tam tikri netikslumai, skiria ją nuo originalo. Tačiau iš esmės turinys visiškai tikėtinas, turint minty jauną autoriaus amžių ir darant prielaidą, kad piliečio apsisprendimas įvyko M. Römeriui pasiekus tam tikrą brandos lygį.

O štai gerokai vėliau, apie 1925–1926 m., M. Römeris savo autobiografijoje, deja, nebaigtoje (skelbiamoje šiame leidinyje), kur kas išsamiau aprašė kelią į apsisprendimą, parodydamas jį esant netrumpą ir ne visai lygų. Praeities vaizdiniais autorius čia suteikė racionalų, brandžiu protu permąstyta bei įvertintą politinį-tautinį-socialinį pamatą, vietomis tarsi prasilenkiantį su ankstesniaisiais vertinimais.

Gimtuosiuose M. Römerio namuose viešpatavo lenkiška dvasia, šeimoje buvo bendraujama lenkų kalba, bet užsidarymo tautiniame kiaučiūne čia niekad nebūta. Šeimos nariai bendravo su lietuviais, žydais, kitų tautybių vietos gyventojais, gimtajame Bagdoniško dvare (dab. Rokiškio raj.) tarnavo lietuviai, todėl visi Römeriai mokėjo ir nevengė kalbėti taip pat ir lietuviškai, vietos rytų aukštaičių tarme.

Iš tradicijos griežtai neigiamas nusistatymas buvo tik prieš Rusijos valstybę ir caro valdžią⁴. Tėvo – Mykolo Kazimiero Römerio, ir motinos – Konstancijos Tukallos-Romerienės, kilusios iš Vakarų Baltarusijos, Vileikos apskr., giminės dalyvavo pasipriešinimo Rusijai akcijose ir kiekviena jose sudėjo savo aukų. Sukilimai, sąmokslai, su jais susiję žūtys ir emigracijos, tremtys ir kalėjimai – jų buvo kupina šių giminių istorija, neabejotinai veikusi jaunesniąsias kartas.

¹ „Prof. Mykolo Römerio autobiografija“, – LAIS, t. 13: Mykolas Römeris, Vilnius, 1996, p. 186.

² „Atsakai (...) Mykolui Romėnui“, *Aušrinė*, 1911, nr. 2, p. 74.

³ M. Römeris. „Lithuania: Paryžiuje 1904–1905 metais“, *Aušrinė*, 1912, nr. 15, p. 55.

⁴ Auto-žyciorys profesora Michała Romera, LMAB, f. 138, b. 2262, 1. 17.

Tiek visa, kas valdiška ir rusiška, Romerių namuose buvo laikoma smurto ir skriaudos simboliu, tiek teisingumo, laisvės ir garbės sąvokos buvo siejamos su Lietuva ir Lenkija. M. Rómeris ir po daugelio metų nepamiršo, jog, vaiko akimis, šios dvi šalys jam atrodžiusios kaip dvi vieno bendro, nedalomo dalyko dalys, abi vienodai brangios ir savos. Augančiam vaikui rodės, kad lietuvių ir lenkų santykiuose nėra ir negali būti jokių kliudų. Lietuviai, geriau pažįstami ir savi, pasak kitos taip pat šiame leidinyje skelbiamos M. Rómerio autobiografijos, net regėjosi esą artimesni už lenkus⁵.

Iki XX a. pradžios M. Rómeris dar nebuvo girdėjęs apie lietuvių tautinį atgimimą. Jį tebuvo pasiekusios skurdokos žinios apie lietuviškai Prūsijoje spausdinamą literatūrą – laikraščius, kalendorius, maldaknyges, apie drąsius paslaptinius žmones, slapta gabenančius šiuos draudžiamus leidinius į Lietuvą. Jis žinojo net kelias knygnešių pavardes. Į pasiaukojamą knygnešių veiklą Romeriai žiūrėjo palankiai, vertindami ją visų pirma kaip akciją prieš rusinimą ir rusus. M. Rómerio manymu, panašaus požiūrio laikėsi ir jų kaimynai – aplinkiniai dvarininkai.

Bet draudžiamų lietuviškų raštų turinys M. Romeriui tuokart dar buvo terra incognita.

Vos dvyliktuosius gyvenimo metus bebaigiant} M. Romerį tėvai 1892 m. pradžioje atsiėmė iš Vilniaus I-osios vyrų gimnazijos antrosios klasės ir išvežė į Peterburgo imperatoriškąją teisės mokyklą, specialiai skirtą bajorų vaikams – tarnybai carinės Rusijos valstybės aparate rengti. Šioje uždaro tipo mokykloje, kurioje viešpatavo esamos tvarkos – carizmo, imperializmo, šovinizmo, o ypač karjerizmo – garbinimas, privilegijuotieji jaunikačiai per dešimtį mokslo metų įgydavo bendrąjį vidurinį ir aukštąjį teisės išsilavinimą⁶.

Ilgą laiką savo jaunas dienas leisdamas Peterburge grynai rusiškoje aplinkoje ir tik retkarčiais susiedamas su keletu ten atsidūrusių Lietuvos lenkų šeimų, M. Rómeris praktiškai nepalaikė ryšių su lietuviais, jo negalėjo pasiekti lietuviška spauda, pagaliau tokios spaudos turinį jis vargu ar būtų supratęs, nes spėjo gerokai primiršti lietuvių kalbą. Tačiau ir Peterburge M. Rómerio patirti įspūdžiai, nors ir netiesiogiai, tačiau teigiamai paveikė jo požiūrio į lietuvių tautinį atgimimą formavimąsi.

M. Rómerio studijų Peterburge metais Rusijos aukštųjų mokyklų studentai gyveno aktyvų politinį gyvenimą. Nors Imperatoriškoji mokykla garsėjo izoliacija, griežta drausme ir priežiūra bendrabutyje, kuriame privalomai buvo apgyvendinami visi mokyklos auklėtiniai, M. Rómeris jau tarp savo kolegų sutiko priešiška esamos santvarkos atžvilgiu nusiteikusių jaunuolių, o po to sugebėjo suartėti ir su kitų Peterburgo aukštųjų mokyklų studentais. Nusimetęs privalomą uniformą, civiliškai arba net Peterburgo universiteto studento rūbais persirengęs, jis ėmė slapta dalyvauti jų susirinkimuose ir mitinguose, klausėsi revoliucinių kalbų, domėjosi socialistine literatūra⁷.

Bendravimas su kairiaisiais studentais padarė įtaką M. Rómerio pažiūroms. Tad jaunuolis ne tik nenuėjo jam, kaip ir kitiems kolegoms, mokykloje nubrėžtu keliu, bet ir persiėmė naujomis idėjomis, kurias gimtojoje aplinkoje – Lietuvos bajoriškoje visuomenėje, taip pat tėvų namuose – nežinia ar būtų įžiūrėjęs. Jo revoliucinis nusistatymas, iki tol iš esmės tesireiškęs nusiteikimu prieš rusų viešpatavimą, dabar įgijo, kaip jis pats vertino, ryškų socialinį pobūdį. Ir nors jis netapęs socialistu, bet pasidaręs „įtikinusių griežtu demokratu, karštu liaudininku – jei ne veiksmu, tai bent aiškiais ir griežtomis šios krypties simpatijomis“⁸. Visa, kas kilę iš liaudies, iš plačiųjų gyventojų masių, jam pasidarė brangu ir sektina. Vėliau, kaip matysime, tokios pažiūros lėmė kelio išvien su Lietuva pasirinkimą.

Atitrusį nuo Lietuvos M. Romerį žinios apie besiplečiantį lietuvių tautinį judėjimą pasiekė tik studijų pabaigoje – apie 1900–1901 metus.

Netikėčiausią jam buvo suvokimas, kad lietuvių tautinis judėjimas atšlyja nuo lenkų, eina savo atskiru keliu, stengdamasis sukurti savarankišką tautinį vienetą. Tai kėlė prieštarigus jausmus, iš

⁵ „Mykolo Romerio autobiografija“, – LAIS, 1.13: Mykolas Rómeris, Vilnius, 1996, p. 187.

⁶ Auto-Zyciorys profesora Michała Romera, 1. 29.

⁷ „Prof. Mykolo Rómerio autobiografija“, p. 230.

⁸ „Mykolo Rómerio autobiografija“, p. 188.

pagrindų griovė dar vaikystėje susikurtą vaizdinį – neatsiejamai bendrą Lietuvos ir Lenkijos likimą⁹.

Grižęs į tėviškę, M. Rómeris plačiau sužinojo apie šį jam naują reiškinių, išgirdo įvairių savo socialinės–tautinės aplinkos žmonių vertinimų. M. Rómeriui piršosi nuomonė, jog tik menka jų mažuma jaunam judėjimui reiškianti prielankumą, o dauguma žiūrinti skeptiškai arba iš viso nekreipianti dėmesio, laikanti jį nerimta vaikiškų svajonių išmone. Pagaliau M. Rómeris patyrė, kad tarp vietos dvarininkų radosi ir tokių, kurie apie šį judėjimą kalbėję su patyčiomis arba net su neslepama neapykanta. Bet tai nepadarė poveikio pačiam M. Rómeriui – šis tautinio lietuvių judėjimo atžvilgiu iš karto nusistatė palankiai, o ginčiuose su kai kuriais vietos dvarininkais net ir nevengė jo ginti.

Labiausiai šis judėjimas imponavo, pasak M. Rómerio, dėl to, kad tai buvo ne pavienių žmonių pastangų rezultatas, o tiesiog pačios liaudies judėjimas, apėmęs plačius gyventojų sluoksnius. Tuo naujasis judėjimas kaip tik ir atitiko jo studijų Peterburge metais išpuoselėtą demokratinę–liaudinę idėją.

Nepalyginamai sunkiau M. Rómeriui sekėsi atsakyti į savaime šioje situacijoje kilusį klausimą, kokia lietuvių judėjime turinti būti jo paties pozicija. M. Rómeris jautėsi nesąs ir niekada nebūsiąs lietuvių tautinio judėjimo priešininkas, bet jį slėgė sunkios abejonės, ar derėtų tapti aktyviu šio visuomeninio proceso dalyviu.

Taip kankinamas svarstymų ir dvejonių, M. Rómeris ėmė vaizduotis, kad lietuvių tautinis judėjimas, siekdamas sukurti ne teritorinį, o gryną lietuvių tautinį vienetą, suskirstas krašto visuomenę tautybės požiūriu: jo nuomone, šis judėjimas tegalys reikštis kaip grynai lietuviškas, besiremiantis išimtinai lietuvių kalba ir kitataučius paliekąs už būsimo naujo darinio ribų.

Panašioms samprotavimams davė peno kartais pasiekiančios žinios

apie atsirandantį lietuvių nusiteikimą prieš lenkus, net ir apie neapykantos apraiškas. Pastarąjį reiškinį M. Rómeris išgyveno itin skaudžiai, nors save patį ir ypač pažįstamus lenkus polemikos įkarštyje mėgino įtikinti, kad tokį lietuvių nusiteikimą gimdo lietuvių valstiečių socialinis antagonizmas išnaudotojams dvarininkams, kurių daugumą sudarė lenkai arba bent tokiais jie save laikė.

Taigi pamažėl įtikėdamas, kad lietuvių tautinis judėjimas atsiriboja ir tolsta nuo nutautusių tėvynainių, M. Rómeris, iki šiol save laikęs tiek lietuviu, kiek ir lenku, pagaliau ryžosi apsispręsti lenkų tautybės naudai, neatmesdamas galimybės, greičiau, net ir vildamasis, kad gyvenimo ir veiklos keliai jį vis tiek kada nors suvesią su lietuviais į bendrą darbą.

Štai tokie rimti pokyčiai įvyko jaunuolio galvosenoje pirmaisiais XX a. metais. Žinoma, dar negalutiniai, ne visais atžvilgiais pakankamai suvokti ir brandūs, nes, šiaip ar taip, M. Rómeris tada dar tebuvo labai jaunas: aukštąjį teisės išsilavinimą įgijo turėdamas vos 21 metus amžiaus. Apie tą laiką, praėjus daugeliui metų, M. Rómeris rašė, jog tada dar nesupratęs, kad jo oda esanti

„savotiška – ne grynai lenkiška ir ne grynai lietuviška, bet ypatinga sukombinuota, kurioje randasi taip lenkystės, taip lietuvių žymės – sena Adomo Mickevičiaus oda, ypatingas mūsų tėvynės istorijos padaras, – oda, kurioje ir siela yra ypatinga – ne lietuviška, bet ir ne lenkiška“¹⁰.

M. Rómeris 1901 m. puikiai baigė Imperatoriškąją teisės mokyklą, gavo pirmos rūšies diplomą, suteikiantį jam valdininkišką titulinio patarėjo rangą, ir buvo paskirtas Teisingumo ministerijos žinion. Tačiau, likdamas ištikimas savo politiniams įsitikinimams, jis nesusigundė garantuota karjera caro įstaigose ir, kaip šiuo atveju reikalavo galiojanti tvarka, iš karto atsistatydino.

⁹ Ibid., p. 188–189.

¹⁰ Ibid., p. 190.

Tėvų materialiai remiamas, M. Rómeris išvyko į Vakarų plėsti ir gilinti žinių¹¹.

Dar galutinai neapsisprendęs dėl tolesnių studijų krypties, 1902 m. pradžioje jis įsirašė laisvuju klausytoju į Krokuvos Jogailos universiteto Filosofijos fakultetą. Pavasario semestrą lankė čia istorijos skyriaus paskaitas. Bet jį labiau traukė ne politinė istorija, o socialiniai dalykai, jam rupejo geriau pažinti teisės pagrindą sudarančius visuomeninius reiškinius.

Surinkęs Krokovoje reikiamą informaciją, tų pat metų rudenį jis atvyko į Paryžių ir įstojo į Laisvąją politinių mokslų mokyklą. Nesitenkindamas studijomis vien šioje pasaulinio garso aukštojoje mokykloje, M. Rómeris dar dvejus metus lankė civilinės teisės paskaitas Paryžiaus universiteto Teisės fakultete bei žymaus rusų istoriko prof. Maksimo Kovalevskio ir kai kurių kitų mokslininkų skaitomas paskaitas rusų emigrantų Paryžiuje įsteigtoje Laisvojoje aukštojoje mokykloje.

Greta tokių intensyvių studijų, M. Rómeris, dabar jau nebesislapstydamas, pasinėrė į plačią visuomeninę veiklą. Palankias tam sąlygas sudarė aplinkybė, kad Paryžiuje jis rado gausią ir aktyvią lenkų studijuojančio jaunimo koloniją. Be ilgų svyravimų M. Rómeris įsitraukė į artimesnį savo pažiūroms socialistinės pakraipos lenkų jaunuomenės judėjimą, Paryžiuje susispietusi draugijoje „Spójnia“, kuri įėjo į „Pažangiojo lenkų jaunimo sąjungą“, federaciniais pagrindais vienijusią daugelio Vakarų Europos universitetinių miestų tos pačios pakraipos lenkų studentų organizacijas. Jis dalyvavo Sąjungos suvažiavimuose Ciūriche (1902), Lieže (1903), buvo renkamas šios sąjungos valdybos sekretoriumi, o vėliau ir generaliniu sekretoriumi (pirmininku)¹².

Plačių užmojų visuomenininkas neužsisklendė vien lenkų jaunimo veikloje. Kartais jis lankydavosi rusų jaunimo rengiamuose susirinkimuose ir mitinguose, domėjosi prancūzų visuomeniniu judėjimu, ypač sindikalizmu, o kurį laiką – ir anarchijos ideologija¹³.

O štai su lietuvių organizacijomis M. Rómeris pradžioje jokių ryšių nepalaikė. Tiesą sakant, tokių organizacijų beveik nebuvo. Nors jaunimo, kilusio iš Lietuvos, Paryžiuje tuo metu būta nemaža, bet jis tartum ištirpo lenkų kolonijoje, o vyresnio amžiaus emigrantai, daugiausia čia suplaukę po 1863 m. sukilimo, nuosekliai gaivino tradicinę bajorišką Lenkijos–Lietuvos vienybės idėją ir todėl atskirų lietuviškų draugijų nesudarė, išskyrus bene vienintelę išimtį.

Tose pačiose patalpose, kuriose veikė „Spójnia“, buvo prisiglaudusi 1896 m. nuo lenkų demokratų atsiskyrusi¹⁴ Paryžiaus lietuvių draugija „Želmuo“, o tiksliau – garsioji jos lietuviškų leidinių biblioteka, tilpusi knygų spintoje. Veikliausias draugijos narys tuokart buvo jaunas Stanislovas Gieršinskis, draugijos iniciatorės ir vienos steigėjų (kartu su Mikalojumi Akelaičiu) Marijos Bukauskaitės–Gieršinskienės, emigravusios iš Lietuvos po sukilimo, sūnus¹⁵.

Kaip tik jam 1904 m. pradžioje į šią draugiją pavyko įtraukti M. Romerį, kuris, nors ir pasiryžęs lietuvių tautinio judėjimo atžvilgiu apsiriboti pasyvia pozicija, vis dėlto jautė šiam judėjimui šiltus jausmus: pasak jo, išbraukdamas iš savęs lietuviybę, jis sau atliko tarsi chirurginę operaciją, kliudžiusią tiktai sąmonę, bet ne pačią sielos esmę, iš kurios lietuviybės elemento niekada nepajėgė išrauti¹⁶.

Būdamas negausus, „Želmuo“ platesnės veiklos nepajėgė išrutulioti¹⁷. M. Rómerio atmintyje išliko vos vienas šios draugijos narių susirinkimas, kuriame jam tekė dalyvauti: ten susiėję tik keli žmonės, nes daugiau ir nebūta narių. Nors vienas draugijos tikslų buvo vienyti Prancūzijos lietuvius ir išsaugoti gimtąją kalbą, susirinkime kalbėta lenkiškai, nes tarp susirinkusiųjų tesėdėjęs vienas tikras lietuvis – amatininkas Pautienis,

¹¹ „Trumpos biografinės žinios“, LVA, f. R–856, ap. 2, b. 734,1.129.

¹² „Prof. Mykolo Rómcrio autobiografija“, p. 231.

¹³ „Mykolo Rómerio autobiografija“, p. 193.

¹⁴ V. Abromavičius, „Paryžiaus lietuvių draugija 'Želmuo' ir jos biblioteka“, – Bibliotekinio kyštis ir bibliografijos klausimai, t. 3, Vilnius, 1964, p. 150.

¹⁵ J. Rimantas, „Petras Rimša pasakoja“, LNB, f. 47, b. 337,1.149.

¹⁶ „Mykolo Rómerio autobiografija“, p. 195.

¹⁷ A. Janulaitis, „Mikalojus Akelaitis“, Vilnius, 1969, p. 72–73.

o kiti lietuviškai kalbėti nemokėję.

Kilusių iš Lietuvos studentų visuomeninį gyvenimą Paryžiuje labai pagyvino ir net pakreipė nauja vaga (besibaigiant 1903 m. ar 1904 m. pradžioje) atvykusi semtis mokslo žinių jaunuomenės grupė. Jų siela ir pripažintu lyderiu tapo iš Rokiškio apskr., Audros kaimo, kilęs Juozas Petrulis (1876–1958), vėliau jis Lietuvoje dirbo mokytojo darbą. Tuokart buvo įprasta dangstyti slapyvardžiais, ir J. Petrulis pasivadino Benediktu Audra (pagal tėvavardį ir gimtojo kaimo pavadinimą).

Į Paryžių J. Petrulis atvyko iš Šveicarijos, kur (Friburge 1900 m., Berne 1901–1904 m.) buvo studijavęs istoriją, filosofiją, gamtos mokslus, matematiką. Abiejuose miestuose jis buvo palikęs veiklaus organizatoriaus pėdsaką, prisidėjęs prie tose vietose gyvenusios lietuviškos jaunuomenės draugijų steigimo.

Paryžiuje J. Petrulis netruko susipažinti su čia gyvenančiais lietuviais, taip pat su kilusiais iš Lietuvos studentais – pažangiojo lenkų jaunimo atstovais ir pasirūpino užmegzti tarp jų nuolatinius organizacinius ryšius. Draugija „Želmuo“ jo netenkino, nes įžiūrėjo ją nukrypus į prolenkiškas pozicijas.

1904 m. vasario–kovo mėn. jo iniciatyva vyko pasitarimai naujos organizacijos kūrimo reikalui. Pasitarimų metu nusistatyta atsiriboti nuo lenkų nacionalistų, kurie nepritarė savitam Lietuvos keliui, o į organizaciją įtraukti ne tik lietuvių, bet ir kitų tautybių žmonių, kilusių iš Lietuvos, kurie laikė priederme vadovavimąsi savo krašto gyventojų interesais¹⁸. Svarbiausias reikalavimas buvo, kad organizacijos nariai pritartų krašto savarankiškumo siekiams¹⁹. Organizaciją nutarta pavadinti „Lithuania“.

J. Petruliui pirmą kartą aplankius M. Rómerį ir pasiūlius šiam prisidėti prie „Lithuania“ veiklos, M. Rómeris atsakė neigiamai paaiškindamas, jog nors ir jaučias nuoširdžių simpatijų lietuvių tautiniam judėjimui, būdamas lenkas, nenorįs klastoti lietuvių darbo savo veikla.

J. Petrulis keletą kartų ilgai kalbėjosi su M. Rómeriu, įtikinėjo, kad šis, nors ir lenkas, bet gyvenęs Lietuvoje, tad ne tik galįs eiti drauge su savo kraštu, bet ir turįs atlikti piliečio pareigą, kad lietuvių tautinis judėjimas esąs ir jo, kaip Lietuvos piliečio, reikalas. Į M. Rómerio atmintį įsirežė J. Petrulio žodžiai, jog Lietuva esanti tam tikras istorinis gyvas socialinis junginys, apimantis visą kompleksą įvairių kitų junginių, ir jog pats Rómeris, kaip Lietuvos pilietis, esąs šio junginio dalis, todėl jam nepavyksią išvengti socialinio bendravimo Lietuvoje, savo, kaip piliečio, ryšio su Lietuva²⁰.

J. Petrulio argumentai krito į senokai parengtą dirvą. Jo žodžių M. Rómeris tarsiu laukė, kaip laukia vandens troškulio kamuojamas žmogus, ir šie žodžiai jam beveik nekėlė abejonių. Atvirkščiai: „Aš pajutau, – rašė M. Rómeris, – kad Lietuva man yra brangesnė negu Lenkija, kad tikroji mano tėvynė kaip tik Lietuva“. Tarsi sunkus akmuo nusirito nuo širdies. Šioje šviesoje, pasak M. Rómerio, viskas pasidarę „taip sava, taip įprasta, taip aišku,... lyg bučiau grįžęs į mano jaunystės ir kūdikystės jausmų ir sąvokų šaltinius“²¹.

M. Rómerio manymu, jo, bajorijos atstovo, išpažįstamos demokratinės idėjos buvo minties darbo produktas, jaunystės idealų, o ne konkrečių gyvenimo sąlygų poveikio padarinys. O valstietiškos kilmės J. Petrulio demokratiškumo šaknys glūdėjo, atvirkščiai, liaudies socialinio gyvenimo dirvoje. Dėl šios priežasties demokratiškos J. Petrulio nuostatos rodėsi konkretesnės, realesnės, labiau pritaikytos gyvenimui, vadinasi, gyvybiškesnės, veiksmingesnės²². Todėl J. Petrulio atvykimas į Paryžių ir ypač jo idėjos darė didžiausią įtaką Rómerio pažiūroms, nusiteikimui ir veiklai.

Taip užsimezgsią ilgalaikę judviejų draugystę vertino pats M. Rómeris ir liko Petruliui dėkingas visą gyvenimą. „Jei kas mano gyvenime buvo ar bus padaryta naudingo ir gero Lietuvai, tai šiame yra ne

¹⁸ M. Rómeris, op. cit., p. 56.

¹⁹ J. Rimantas, „Petras Rimša pasakoja“, 1.152.

²⁰ „Mykolas Rómerio autobiografija“, p. 196.

²¹ Ibid., p. 197.

²² M. Rómeris, op. cit., p. 55.

tiktai mano, bet ir Tavo nuopelnas, mano drauge", – po daugelio metų rašė M. Rómeris, kreipdamasis į J. Petrulį²³. Dar vėliau, viename laišku, rašytų J. Petruliui 1939 m., jis tęsė: „Jūs esate vienas tų žmonių, kurie labiausiai yra paveikę visą mano likimą" ²⁴.

O tada M. Rómeris su visa jam būdinga energija kibo į besikuriančios „Lithuania" darbą.

Organizacija nebuvo gausi, be to, ir jos narių dauguma nenusistovėdavo – išvykdavo iš Paryžiaus vieni, įsiliedavo į ją naujai atvykę. Į šią draugiją, be Petrulio ir Romerio, iš „Želmens" atėjo keturi broliai ir seserys Gieršinskiai (Karylė, Marija, Henrikas ir Stanislovas), čia 1904 m. reiškėsi Boleslovas Buika (Bolesław Buyko), Zigmąs Federavičius ir jo žmona Milavskytė, Marija Micevičiūtė, Oginskytė (Jasaitienė), Marija Putvinskytė (Žmuidzinavičienė), Rimgaila, Petras Rimša, Vainilavičiūtė, Antanas Vivulskis²⁵. Vėliau į Paryžių atvyko ir į draugijos veiklą įsiliejo Tadas Ivanauskas, Antanas Žmuidzinavičius.

Pasak M. Rómerio, draugijoje „Lithuania" Lietuvos lenkų buvę daugiau nei lietuvių, bet visus juos vienijusi

„karšta šalies meilė, tikras, neveidmainis troškimas pažinti lietuvių judėjimą ir jų liaudies reikalus, galop, ypač smarkus noras suprasti, kokia gi turi būti mūsų – Lietuvos lenkų pozicija, kaip Lietuvos piliečių"²⁶.

Draugijos veikla buvusi plati ir įvairi. Rinkta lietuviški periodiniai leidiniai, iš „Želmens" perimta biblioteka, išleista lietuviškų atvirukų, įsteigta skaitykla. Svarbiausias baras – susirinkimų su diskusijomis rengimas (čia vienas aktyviausių buvo M. Rómeris). Jų metu kalbėta apie lietuvių tautinį renesansą, nagrinėti pilietiškumo, lietuvių spaudos reikalai. Pokalbiai vykdavo lenkų kalba.

Draugija organizavo ir viešų paskaitų apie Lietuvą. Viename šio pobūdžio renginių M. Romeris skaitė referatą „Etnografiniai ir kultūriniai santykiai Lietuvoje". Rimtas darbas atkreipė visuomenės dėmesį – referatas 1906 m. buvo paskelbtas Krokuvos žurnale „Kultura" ir išspausdintas atskira knygele (M. Romer, Stosunki etnograficzno–kulturalne na Litwie, Kraków, 1906).

Draugijos nariai visi drauge lankė muziejus, vykdavo į ekskursijas po Paryžių ir jo apylinkes.

Organizacijos „žydėjimo gadyne" M. Rómeris laikė 1904 m. pavasarį. Dar didesni rodėsi ateities užmojai. „Lithuania" tikėjosi užsiimti užsienyje besimokančios lietuvių jaunuomenės šalpa. J. Petrulis kėlė mintį, kad draugija „Lithuania" turinti imtis iniciatyvos įkurti užsienio lietuvių draugijų sąjungą, pati tapdama jos centru. Deja, idėjos liko neįgyvendintos, nes nebuvo kam rimtai tuo užsiimti²⁷. Neramaus būdo Petrulis Paryžiuje, kaip iki tol ir kitur, neužsibuvo: po metų jis patraukė į Angliją. Jam išvykus, draugijos veikla apslupo, diskusijos susirinkimuose išblėso, neteko buvusio gyvumo²⁸.

Tačiau draugijos „Lithuania" pasėta sėkla nepražuvo. Darbas draugijoje M. Rómeriui reikšmingas ne tik neišdildomais įspūdžiais („Gerai atsimenu dar tuos laikus", – 1938 m. rašė M. Rómeris T. Ivanauskui iš Hagos, kur Tarptautiniame teisingumo tribunole atstovavo Lietuvai, – kai mes, būdami studentais Paryžiuje, drauge viename lenkų jaunimo susirinkime skaitėme referatus apie Lietuvą ir lietuvių judėjimą²⁹). Ši veikla jam tapusi „Lietuvos pilietybės akademija", davusi neįkainojamos naudos jo, ir ne tik jo, politinei orientacijai ir tolesnei veiklai³⁰. Kito „Lithuania" nario – P. Rimšos nuomone, draugija dėl negausumo bei narių kaitos negalėjo išplėtoti ypatingos veiklos, tačiau „Lithuania" neabejotinai padėjo kai kam iš savo narių išsiugdyti blaivų ir sveiką požiūrį į Lietuvą ³¹, ne vieną savo narį

²³ „Mykolo Rómerio autobiografija", p. 197.

²⁴ Mykolo Rómerio 1939 11 05 laiškas Juozui Petruliui (Petrulio Jok. nuosavybė).

²⁵ „Mykolo Rómerio autobiografija", p. 197–198.

²⁶ M. Rómeris, op. cit., p. 56.

²⁷ J. Rimantas, „Petras Rimša pasakoja", 1.156.

²⁸ M. Rómeris, op. cit., p. 55–56.

²⁹ Mykolo Rómerio 1938 06 21 laiškas T. Ivanauskui, LMAB, f. 300, b. 1054,1. 2.

³⁰ „Mykolo Rómerio autobiografija", p. 198.

³¹ J. Rimantas, „Petras Rimša pasakoja", 1.160.

pastūmėjo į būsimą veiklą³².

1905 m. vasarą M. Rómeris baigė visą Laisvosios politinių mokslų mokyklos socialinio–ekonominio skyriaus kursą. Labai gerai buvo įvertintas jo diplominis darbas „Agrarinis klausimas Rusijoje“, puikiai jis išlaikė egzaminus. Visus, išskyrus vieną – socialinės ekonomijos, per kurį netikėtai suklypo. Gal koją pakišo savanoriškai prisiimtas didžiulis akademinis krūvis, gal intensyvi visuomeninė veikla, o gal... užsimezgęs romanas su Suzanne Richard (Siuzan Rišar) – gražuole prancūzaite iš vieno Paryžiaus priemiesčių. Juk M. Rómeriui tuokart buvo dvidešimt penkeri...

Egzamino perlaikymas buvo paskirtas rudenii. Vasarai Rómeris susiruošė į tėviškę. O Lietuva jį sutiko audringais politiniais įvykiais ir ryžtingu tėvų pasipriešinimu galimai sūnaus santuokai Paryžiuje.

Grįždamas iš Paryžiaus į Lietuvą, jokių ateities planų M. Rómeris nekūrė Tačiau susidūręs su revoliuciniu pakilimu, kurio socialiniams, o ypač tautiniams siekiams pritarė, bet į kurį dėl savo dvanninkiškos padėties vengė aktyviau įsijungti, Rómeris užsidedė noru skleisti Paryžiaus Lithuania" jam įkvėptas pilietiškumo idėjas – nusprendė sukurti iš Lietuvos lenkų tokią demokratinę srovę, kuri sutaikytų juos su atgimstančia lietuvių tauta, suderintų šių dviejų vieno krašto jėgų pastangas, parengtų | dirvą solidariam jų, taip pat gudų ir žydu judėjimui už politinę laisvę, Lietuvos savarankiškumą, demokratijos įdiegimą³³.

Apsigyvenęs Vilniuje, tų pat metų rudenį Rómeris užmezgė ryšius su keletu pažangių ir radikalių žmonių iš vietos lenkų, ypač jaunuomenės, ir rado pritarimą savo mintims. Buvo sumanyta įsteigti dienraštį.

1906 m. vasario mėn. pasirodęs laikraščio „Gazeta Wileńska" pirmas numeris – draugijos „Lithuania" idėjų, M. Rómerio parsivežtų iš Paryžiaus, pirmasis vaisius. Pirmas, bet ne paskutinis!

Galų gale reikia pasakyti, kad, Juozo Keliuočio tvirtinimu, lietuvių tautinio atgimimo idėjomis M. Romeris pasiėmęs kiek vėliau, kai susipažino su lietuvių literatu Juozapu Albinu Herbačiausku, 1906–1907 m. gyvendamas Krokuvoje³⁴. Pats Rómeris taip pat pripažino esąs vienas tų, kurie:

„ačiū jam [Herbačiauskui – M. M.], rado savo tikrąjį gyvenimo kelią ir sugebėjo pažinti ir nustatyti savo tikrąją sudėtingą Lietuvos lenko, kaip tam tikros lietuvių kategorijos, esmę³⁵.

Tačiau šie teiginiai neprieštarauja anksčiau išdėstytiems faktams. M. Rómeris sutiko J. A. Herbačiauską po to, kai jau buvo suradęs vietą lietuvių tautiniame renesanse, jau buvo patyręs caro valdininkų persekiojimą už darbą laikraštyje „Gazeta Wileńska", jau buvo priverstas laikinai apsigyventi emigracijoje. Pažintis su J. A. Herbačiausku lėmė, kad M. Rómeris ėmėsi rimtų lietuvių tautinio atgimimo istorijos studijų. Jas vainikavo stambi monografija „Lietuva. Lietuvių tautinio atgimimo studija"(Liftva. Studium o odrodzeniu narodu litewskiego, Kraków, 1908), kurią autorius laikė vienu svarbiausių savo gyvenimo darbų, suteikusių jam savotišką „pilietybės diplomą lietuvių tautinėje visuomenėje³⁶. Bet tai jau buvo didžios pilietinės Mykolo Rómerio veiklos tąsa, tikriausiai – kokybiškai naujo jos etapo pradžia.

Lietuvių Atgimimo istorijos studijos. 13. Mykolas Romeris. Vilnius, Saulabrolis, 1996. 24–34 psl.

³² M. Biržiška, „Prof. Mykolas Rómeris", – Tremties keliai, Tübingen, 1947, p. 538.

³³ „Mykolo Rómerio autobiografija", p. 199.

³⁴ J. Keliuotis, „Sudeginęs tiltus", Literatūra ir menas, 1977, nr. 27.

³⁵ M. Romeris, „J. A. Herbačiauskas – .sau žmogus"", Lietuvos aidas, 1932, nr. 59.

³⁶ "Mykolo Romerio autobiografija", p. 215.